

BÀI KHAI BÚT ĐẦU NĂM TÂN SỬU (THÁNG HAI, NGÀY 12, 2021, THỨ SÁU).

(*Tạp Ghi*)

[]

MỘT.

Bây giờ đang là 9 giờ, đêm 30 tháng Chạp năm cũ. Ngày mai mùng Một Tết Tân Sửu 2021. Năm nay không khai đàn mà chỉ lan man cây viết. Người Âm Nhạc chưa hẳn rời xa mà chừng như đã “*aller sans retour*”. Thật buồn!

Nhìn lại 365 ngày trôi qua, thấy quả tình kinh khủng trên đủ mọi mặt cho toàn thế giới. Tốt hơn hết là cứ cúi đầu định Tâm định Trí (như trong một bài *Tạp Ghi* dạo tháng Ba 2020 đầu dịch Vũ Hán, tôi đã viết.) Gọi tôi là đứa ích kỷ, cũng được! Có những sự việc vượt quá sức người mà cách hay nhất là “*cuốn theo chiều gió, thả lỏng thân hình trên sóng*” mà tìm cái sống, thế thôi!

HAI.

Cả tháng qua cứ ngồi nghiền ngẫm các đoạn ưa thích đã được chuyển ngữ dang-dang-dở-dở-từng-câu-từng-chữ-năm-này-tháng-nọ trong tác phẩm *Les Misérables*, tôi mới nhận định ra (lần nữa, hay lần cuối) con người sâu thẳm của mình. Các trang nhật ký, các bản nhạc chép tay cha tôi lưu lại sau khi qua đời gây ấn tượng thế nào cho tôi thì bộ ba tập nguyên bản tiếng Pháp của Victor Hugo nằm trong tủ sách gia đình cũng khởi động tâm hồn tôi từ khi còn thiếu niên thế ấy.

Dạo đó làm sao đọc nổi tiếng Pháp với một tác phẩm lớn như vậy? Tôi cứ mân mê, nhìn ngắm cái bìa đẹp trang nhã với lòng ước ao đọc được và hiểu rõ câu chuyện.

Nỗi ao ước trở thành hiện thực trong một chiều năm 1961 lang thang phố Lê Lợi mua sách, bước vào tiệm Khai Trí, tình cờ nhìn thấy cái tựa tác phẩm đã được ai đó chuyển ngữ sang tiếng Việt (tôi quên mất chi tiết này), chụp ngay, đem về đọc không ngừng ngày đêm... Đọc đi đọc lại hoài suốt thời còn đi học để, -kể từ dạo đó- càng lúc càng thấy yêu Jean Valjean, yêu Fantine, yêu những con người đáng thương cùng khổ hơn.

Về sau lớn, đọc được bản tiếng Pháp ghi đầy nét chữ của Cha ở lề sách (với một đồng tự điển *La Rousse* bên cạnh), tôi càng thêm yêu những nhân vật ấy. Vô tình mà Jean Valjean trở thành ngọn đuốc soi đường đầu tiên cho tôi trong suốt cuộc đời.

Mấy chục năm trôi đi, tình cờ một chiều năm 1988, cùng TNH và Âu Cơ vào một tiệm sách cũ trên đường Fourth Street ở San Jose, nhìn thấy bộ ba tập tiếng Pháp (loại Le Livre de Poche) mới toanh nằm trên kệ, tôi mừng quá. Thế là bắt đầu nghiền ngẫm dịch sang tiếng Việt những chương đoạn nào về Jean Valjean, Fantine và Cosette. (Tôi có cái tật, hễ đọc được bản văn tiếng Anh tiếng Pháp nào làm cho mình phải ngất ngây rung động là tôi đều mầy mò chuyển sang tiếng Việt, chia xẻ cùng đọc giả cái Hay cái Đẹp của tác phẩm).

Với Les Misérables, on-on-off-off-dang-dang-dờ-dờ-suốt-hai-chục-năm trời, chỉ những khi tâm hồn đi vào ngõ cụt, tôi mới “mời” Jean Valjean ra mà “vấn kế tìm lối thoát!” Thời gian bé tắc trọn một năm 2020 vừa qua, các ngõ cụt lù lù trước mặt, chính Jean Valjean lại đã nhiều lần đưa tay ra “cứu”!

BA.

Con người đi tìm văn chương chứ văn chương không làm ảnh hưởng cho con người.

Tâm hồn nào thì con chữ đó (từ độc giả đến người cầm viết).

Rốt ráo cuộc đời, tôi nhận ra càng rõ hơn điều vừa nói. Tôi THẤY được mình qua Jean Valjean, qua Fantine, hoặc, về sau qua Tiêu Phong của Kim Dung, qua Marguerite Gautier của Alexandre Dumas fils, qua Raskolnikov và Sonia của Dostoievski. v.v.

Tháng năm đầu dãi, các nhân vật lớn VẪN LÀ LỚN ngay từ khi được các nhà văn lớn cấu tạo nên Họ. Họ đứng yên với thời gian dãi lọc, đợi chờ khách tri ngộ. Dù vậy, không phải ai cũng yêu được Họ, thương cảm xót xa cho nỗi cùng khổ đớn đau của Họ. Nhất là ở thời đại hôm nay (con người chỉ ưa các câu chuyện, các cuộn film máu me bạo lực, bắn giết đùng đùng, tàn sát tranh giành nhau vì đồng tiền, danh lợi... thì,) cái chuyện tìm lối ĐI LÊN mà các tác giả lớn đã tận tình chỉ dẫn cũng chỉ là chuyện “đốt đuốc đi giữa ban ngày để tìm cho thấy kim cương!”

(Có lần nghe em gái Kiều My bảo: “Chị đọc sách nhiều quá nên bị các nhân vật ám theo thành ra hoang tưởng! Đọc ai cũng thấy mình trong đó”, tôi đáp:

“Người thiên cổ và kẻ hậu sinh có thể HIỂU và THƯƠNG được nhau qua CÙNG tâm trạng, cảnh ngộ (luôn cả cùng kiến thức). Nhận định của em hẳn là đúng, nhưng tại sao cũng chỉ là những con chữ rập nối mà chị không bao giờ ghé mắt được với loại sách hung tàn bạo ngược, hay cả sách dâm ô?”

Lúc khởi sự bước vào nghiệp viết năm 1988, tôi cũng cứ theo một mạch văn đã được “chỉ lối” mà đi tới. Vì thế mới có cái chuyện “trật đường rầy” dưới mắt kẻ độc giả hôm nay. Vì thế mà phải “lủi thủi” một mình trong đám sương mù dày đặc của chữ nghĩa hiện đại (y hệt các hành động nghĩa hiệp của chàng Don Quichotte bị trật đường rầy bởi cái nhìn cười cợt chê bai từ làng xóm chung quanh!)

BỒN.

Cuối năm 1986, có lần anh họa sĩ Hà Cẩm Tâm đến chơi với TNH, nhìn thấy tôi đang ngồi bày đầy ra sàn những tấm ảnh đủ màu cắt từ các trang báo Mỹ rồi tẩn mẩn dán vào quyển lưu niệm, anh đã nói:

“Thu Vân thơ trẻ và phong lưu quá!”

(Tôi hiểu ngay chiều sâu –có phần mai mỉa- câu nhận định trong hoàn cảnh trắng tay của tôi và TNH khi ấy).

Mẹ tôi cũng nói như thế về đứa con gái “*sau này dẫu có ăn rau muống chấm xì dầu, con vẫn không cau mày nhú trán*”; các người cũ cũng nói như thế về đứa con gái họ đeo đuổi thời trẻ (“*Lương linh của anh không đủ mua sách cho em đọc!*”). Lại có lần nghe mẹ bảo: “*Nếu ngoài kia có động đất, sập nhà, chắc con cũng sẽ cứ từ từ...*”

Thật! Cái gì nơi bề ngoài của tôi cũng đều “từ từ”. Tôi không phải là kẻ đo lọ nước mắt đếm củ dưa hành, không phải đứa có đầu óc “ăn người” lúc nào cũng tính hơn tính lợi cho mình. Tôi vẫn ngồi yên một chỗ nơi bàn viết, mở nhạc Rock âm ỉ KHI hay tin đứa em gái đập máy bay một mình, lang thang rồi mất tích trong Paris năm 2002. Năm 2004, tôi vẫn lặng lờ nắm trong tay cái giấy báo của City of San Jose “*phạt hai ngàn dollars một ngày nếu không trình ra giấy phép xây cất*”... Sau đó là “giải quyết rụp rụp”, hẳn nhiên trong đơn độc không một người cụ thể tiếp sức.

(Ở trên chỉ là hai trong vô vàn ví dụ).

Bây giờ, đến các con chó See-Sea & Husky to đùng, mỗi lần thay đứa con dâu dắt chúng ra vườn đi tiểu, nghe tôi kêu “*Từ từ! Đi từ từ!*” chúng đều hiểu, tự động chậm bước lại theo sợi giây xích trong tay tôi.

Vậy mà, khó ai biết (ngay cả mẹ già) những xáo động nào luôn luôn quấy rối nội tâm tôi (đặc biệt ở những khuya mất ngủ). “*Trong héo ngoài tươi, thân nhàn mà tâm không nhàn*” chính là như thế. Cái đầu tôi không bao giờ ngừng làm việc, việc này vừa giải quyết xong lại phải thanh toán ngay theo việc khác; bản văn này đang sắp kết thúc lại nghĩ ngay đến sự chào đời của một tác phẩm mới từng ấp ủ trong đầu.

Hai chữ “phong lưu” không những được định giá ở bề ngoài “từ từ” mà còn khởi đi từ những việc tôi làm (toàn là “việc phong lưu” không ra tiền bạc!). Mà, hề gọi phong lưu thì phải nghĩ ngay đến cái nghèo cụ thể. Nhưng, cũng NHỜ VÀO điều không quan tâm danh lợi, không lật đật chạy theo vật chất mà tôi mới ĐƯỢC “phong lưu”!

NĂM.

*/ Năm nay không nhận lời Chúc Mừng Năm Mới của Uyên Thao gửi qua Email. Có lẽ anh đã mệt?

*/ Đêm 26 Tết, nhận email Monika gửi từ New York:

“Feb. 6, 2021

Thu Vân,

Your words is very sweet, I agree, the past is past and we cannot go back and change it. But I do believe that if someone really loves a person they will do everything in their power to make things right to show and be with that person. And yes, honesty is a very important part of the formula, if it is broken, than it is very hard to get it back, it's no longer given but must be earned. (...) All we can do is continue and try to make a difference in the most positive way.

Thu Van, try to not feel lonely, you are very much loved and are a beautiful soul. You have your music, writing, your little cat, crazy dogs and your kids. I do hope that you and your kids can somehow become closer, they are so lucky to have you, to have a parent they can still talk to, to laugh with and spend time with. Someday they will realize and come to terms of the importance of family.

I will write to you later.

God bless you! (Monika).

Cũng thật “sweet”! Đây là “người dung” đầu tiên mà sau khi dọn đi khỏi Căn Nhà Những Người Trăm Năm Cũ vẫn còn viết được cho tôi nhiều tờ thư thân mến.

**/ Ngày 28 Tết, nhận email chị Đông Sơn gửi từ Sài Gòn:*

BGiấy ơi,

Hôm qua là ngày giỗ tròn 2 năm cháu Quốc Tín rời xa cõi thế. Vì đang mùa dịch Convid nên tôi không mời khách. Chỉ làm một mâm lễ thấp hương cho cháu. Cứ mỗi lần nghĩ đến cháu là tôi lại đau thắt ruột gan. Thương cháu bị sinh ra trong một gia đình nghèo nên từ nhỏ đến lớn phải chịu nhiều thiệt thòi đau khổ.

Cô đã chuẩn bị cho Tết đến đâu rồi? Dù sao cũng phải tươm tất một chút để những người khuất mặt đỡ tủi. Tôi lúc nào cũng buồn, khóc hoài. Viết cho cô lúc này tôi cũng đang khóc. Thôi, phải cố gắng sống tốt để người ra đi được nhẹ lòng. Cô cũng vậy nha. Mong cô khỏe. Năm mới chúc cô sức khỏe và an yên. Thanh Phương.

Đọc thư (bây giờ) mà nhớ lại ngày 24Tết năm kia (Jan 2019) gửi về lì xì cho mẹ con chị 200 dollars.

-25 Tết hôm sau, chị email cho biết: “Người ta vừa giao tiền, cháu Tín ra nhận, xúc động lắm, cứ nói hoài tiếng cảm ơn Cô BG.” Từ đầu giây Sài Gòn, tôi nghe giọng Tín xen vào điện thoại: “Cô về VN, nhớ đến Thanh Đa ở với mẹ con con nghe? Cứ coi như nhà của Cô...” (Thật cảm động!)

Bữa ấy, chị Đông Sơn tiếp tục thở than về sự trầm cảm tan vỡ gia đình của Tín, như thói quen vẫn làm mỗi khi có dịp cùng tôi trò chuyện: “Lẽ ra con trai phải đứng lên xông xáo đi làm việc mà nuôi mẹ, chứ làm sao cứ ngồi què quặt một chỗ để bà già hầu hạ mãi?” Tôi cười: “Con là nợ, vợ là oan gia, cửa nhà nghiệp báo. Chị đã thoát được hai cái nợ lớn, bao giờ nợ con hết thì tự khắc cháu bỏ chị mà đi. Em sợ lúc ấy chị sẽ rất bơ vơ không còn ai bên cạnh để phải bị hầu hạ nữa.”

-Ngày 28 Tết (năm kia), tôi bất thần nhận email chị: *“Cô BGiấy ơi, cháu Quốc Tín đột ngột qua đời khuya hôm 27...”* Thật điếng lòng đến không ngu được mà hình dung rất rõ cái cảnh khóc thương của chị bên quan tài con.

*/ Đêm 28 Tết (năm nay), nhờ điện thoại đứa em họ, gọi về thăm bà Dì ở Nha Trang. Khuôn mặt tươi cười của Túy Tâm hiện trên màn ảnh: *“Chị ơi! Cách đây mấy hôm, trời gió lộng, lại nhớ đến chị!”*, tôi chợt thấy lòng buồn man mác, đáp: *“Thôi, đừng nhắc gió Nha Trang kéo chị lại ứa nước mắt!”* Nhìn sang Bà Dì ngày xưa rất đẹp, (nhân vật “bà cụ 92 tuổi ngồi kéo violon giữa khuya” trong một bài viết của tôi đã gây ấn tượng mạnh cho cô học trò Tường Vy), nay đã 97, mái tóc bạc phơ, mí mắt đã trộm nhưng giọng Huế vẫn còn thanh tao sang cả; trái tim tôi chùng xuống.

*/ 7 giờ tối 29 Tết, nhờ điện thoại đứa con dâu gọi về thăm bà Ngoại 95 tuổi và Dì Tư 60 tuổi của nó bấy lâu vướng bệnh ung thư, thân hình chỉ còn da bọc xương. Nhìn đôi mắt đẹp của Dì, năm 2018 gặp lần đầu ở Đồng Tháp trong lễ hỏi con dâu, tôi ưa thích ngay. Đôi mắt sáng rỡ lòng hy sinh, một thân một mình tảo tần nuôi đám cháu mô cô mò cút, bây giờ trở thành sâu hoắm; lòng tôi se thắt.

*/ 10 giờ đêm 29 Tết, gặp đứa con rể sau vườn, tôi nói với nó: *“Mong Một Tết, nếu gọi chúc mừng Bố Mẹ Dalat thì cho mẹ chúc ké một tiếng như năm ngoái. Phần mẹ không biết cách gọi Viber.”* Trông nó ngần ngừ một thoáng, xong đáp: *“Con nghĩ năm nay Bố Mẹ con không ăn Tết nên Mẹ cũng chẳng cần gọi chúc làm chi!”*

(Tôi chưng hửng!)

Nhớ lại câu chuyện trao đổi với cô Tiêu Dung mùa xuân 2018 lên Dalat lưu trú trong nhà cô hai bữa (trước khi vợ chồng Âu Cơ về Mỹ), hôm ấy tôi bảo: *“Một năm qua, Âu Cơ làm dâu nhà em, nếu có điều chi khiến em phật ý thì cho chị xin lỗi hết. Con đại cái mang, em hãy vì chị mà bỏ qua cho cháu.”*

Cô Tiêu Dung cười: *“Chẳng có gì đâu chị ạ, Âu Cơ tánh nết trầm trầm nhưng cũng rất ngoan. Mà, nay chị đã nói vậy thì em cũng xin nói, sau này cháu Năng qua Mỹ, nếu có điều chi làm buồn chị, mong chị hãy vì em mà bỏ.”*

Tôi nhận. Tôi là đứa rất trọng chữ Tín. Một năm đại dịch kinh khủng xảy ra làm chao đảo toàn thế giới thế nào cũng mặc, lời hứa của tôi với người mẹ ở xa, tấm lòng luôn thắt thẻo theo con, vẫn được tôi giữ trọn như đinh đóng cột để không vì bất cứ lẽ gì mà làm cho sai chạy.

* Sáng Ba Mươi, trong khi đứa con dâu đang bày bàn cúng đón ông bà về ăn Tết thì tôi nhờ đứa em họ chuyên giùm vào máy tấm ảnh ban sáng chụp cây hoa đào, *“để đêm nay chị đưa vào bài Khai Bút.”* Đứa em vừa làm vừa chỉ dẫn, tôi từ chối học. Đứa em cười: *“Dễ ợt mà! Đó chỉ là một thứ ngôn ngữ khác. Chị có thể ngồi dịch ra tiếng Việt những giòng Les Misérables thì cái này còn dễ hơn nữa.”* Tôi gật: *“Chịu thôi, chị thà mang tiếng dốt chứ không muốn chữ nghĩa mình cứng trơ như máy.”* (Câu đáp bướng bỉnh, nhưng với tôi lại là một sự thật RẤT THẬT. Thời

đại tiên tiến bây giờ, ai cũng giỏi công nghệ, ngay từ một đứa con nít, nhưng rất ít ai có trái tim nở rộng. Dù vậy không muốn nói thêm gì về vấn đề này ở bài khai bút).

*/ Trưa Ba Mươi, nghe đứa em họ hỏi “*Chị có muốn chụp tám ảnh gia đình tất niên với San và Tú không?*” tôi từ chối: “*Chụp mà chỉ con trai con dâu, thiếu con gái con rể thì càng thêm nẫu ruột!*”

(Trong óc nhớ liền câu chuyện “Năm 1981 ở Sài Gòn, tôi có nuôi một con gà, để trứng ấp thành con. Ngày ngày nhìn nó chăm chút tìm mồi mớm cho con, thấy rất vui trong bụng. Một hôm gà con chết, gà mẹ cứ đi quanh quẩn trong vườn, tiêng cúc cúc gọi con vang hoài không nghỉ. Hình ảnh đó trở thành một ám ảnh không bao giờ nguôi trong tâm hồn tôi.)

*/ Tâm trạng tuyệt vọng mất con của Jean Valjean ở cuối tác phẩm Les Misérables là tâm trạng chị Đông Sơn hôm nay, và cũng là CỬA TÔI. Tôi từng và đang còn là “một kẻ khốn khổ” dưới đáy cùng sự sống. Nhưng thôi, cứ từ từ mà xóa... Đã nhiều năm qua rồi, thêm một năm nữa vẫn chẳng sao!

SÁU.

Những giòng cuối trong Les Misérables mấy mươi năm xưa đã lấy đi của tôi nhiều giọt lệ, bây giờ vẫn còn lảy nữa:

(...) Cosette và Marius quỳ phục, mê mẩn toàn thân, nghẹn ngào nước mắt, mỗi người gục xuống trên một bàn tay của Jean Valjean, nhưng đôi tay cao cả ấy đã im lìm. Ngả về phía sau, hai cây nến chiếu sáng thân hình, khuôn mặt trắng bệch ngửa lên trời, Jean Valjean để Cosette và Marius hôn, hôn mãi bàn tay ông. Ông đã chết!

Đêm không sao, trời đen như mực. Chắc chắn trong bóng tối, có một thiên thần đang giương hai cánh rộng chờ đón linh hồn Jean Valjean.

*

**

Trong nghĩa địa Père Lachaise, gần khu làm phúc, rất xa với cái khu lịch sự trong thành phố đầy mô mã, xa những ngôi mộ đủ kích cỡ mang các kiểu chết phở trương của người đời đến chỗ thiên thu vô tận, ở một góc vắng, dọc bức tường cũ, dưới gốc một cây thủy tùng bám đầy những dây bìm bìm vươn lên khỏi bụi cỏ, có một phiến đá. Phiến đá ấy cũng như mọi phiến khác chẳng thoát khỏi những lỗ lồi của thời gian, của meo mốc, rong rêu và phân chim gặm nhấm. Nước mưa nhuộm xanh, nắng gió làm nhám đen mặt đá. Nơi đây xa tất cả các lối qua lại; và người ta cũng không hay đi về góc này vì cỏ mọc cao, giẫm vào là chân bị ướt. Khi có chút ánh nắng, lũ thằn lằn bò lên thành đá. Chung quanh, lúa đại mạch rùng mình dưới gió. Mùa xuân đến, chim kêu chí chóc trên cành.

Phiến đá trần trụi, được xẻ vừa đủ cho một ngôi mộ, dài và hẹp, khít khao che kín tâm vóc một con người.

Phiến đá không khắc tên ai. Tuy nhiên cách đây rất lâu, có kẻ dùng bút, viết lên mấy câu thơ mà mưa bụi đã dần dần làm cho mờ nhạt, không còn đọc được, đến bây giờ chắc đã mất hẳn:

“Nơi đây yên nghỉ

Một thân thể lấm nổi đắng cay

Vẫn luôn luôn cam lòng tồn tại

Một sớm vị thiên thần bay cao

Ngươi chết, thật đơn giản

Như ban đêm tiếp nối ban ngày.”

BẢY.

Một năm qua, biến động đủ mọi mặt lan tràn thế giới. Nước Mỹ và San Jose cũng không thoát vòng dâu bầy. Cái Tâm của tôi lấm khi giao động trước “những điều trông thấy mà lòng đau đớn”; cái “từ từ” trở thành mỏng mảnh. Chỉ may một điều rằng “nó chưa rụng hẳn” nên tôi cứ từ từ “trò chuyện” với các nhân vật riêng tôi, với các nhân vật của những nhà văn lớn, với Raskolnikov, Jean Vajean, Fantine...

Đêm đến ngày qua, tôi cứ từ từ nâng niu từng con chữ, trân quý từng câu văn bằng tấm lòng dẫu yêu chân thật. Lúc bảy giờ thì không những chỉ là “chia xẻ cái Đẹp” với thiên hạ, mà còn đắp thêm vào kho tàng nội tâm những cái đẹp tìm thấy từ văn chương. Tôi nhận mình QUÁ MAY khi ĐƯỢC đến với “những người khốn khổ” ngay lúc còn rất nhỏ, thấy mình RẤT MAY khi đem áp dụng và khai triển được đam mê đọc sách vào năm năm Nước Chảy Qua Cầu (hay suốt cả đời).

Tất cả mọi người, mọi sự đều ĐÃ hay SẼ LÀ nước chảy qua cầu! Nhưng những cái tôi thu lượm từ các tác phẩm kinh điển khi còn nhỏ đã KHÔNG uổng phí để TRỞ THÀNH nước chảy qua cầu!

Đêm Ba Mười, trời đen như mực, mưa rơi rỉ rả, tôi không có ai để “*đến thăm trong đêm Ba Mười*” (như ở buổi tiệc tại nhà Bùi Bảo Nha Trang đêm mừng Một Tết đầu năm 2017, cả bọn – có tôi và anh Phùng Kim Ngọc- được nghe Diêu Cự hát). Tôi chỉ ngồi, lưng dựa vào tường, hai chân ủ trong chăn, tiếp tục cái việc “phong lưu” đã làm từ lâu, hoặc nói đúng hơn là từ một tháng qua. Jean Valjean, Fantine, Cosette và ngay cả Victor Hugo đang ngồi bên cạnh.

Nghèo mà phong lưu vẫn sướng! Nhất là trong cái-nghèo-phong-lưu ấy vẫn tồn tại rất rõ hai chữ Tự Do. (Ở đây phải hiểu Tự Do mang ý nghĩa “*Muốn làm điều gì (luong thiện) thì làm mà không phải e dè cái nhìn soi mói chằm biếm của kẻ khác*”).

Những giòng khai bút đầu năm Tân Sửu 2021 chỉ gom vào một mối giềng duy nhất:

“Tôi Ý THỨC được rất rõ hạnh phúc tương đối nào đang nắm trong tay (NẾU so sánh mình với con trai, con gái, con dâu, con rể và ngay cả với VÔ SỐ “kẻ-nghèo-đã-khổ” mà “kẻ-càng-giàu-lại-càng-thêm-khổ” chung quanh)”.

Điều ý thức này phải kể là có công góp phần rất lớn của cô học trò Tường Vy và anh Uyên Thao bên miền Đông nước Mỹ.

Hết!

*/ Vừa định đóng bài thì nhận thiệp email anh Uyên Thao gửi, nên ghi thêm vào:

Virginia, thứ Năm, Feb. 11, 2021 13:26 PM

Happy New Year!

Chúc Mừng Năm Mới!

THU VÂN ơi,

Mong là sẽ cười thoải mái trọn năm Tân Sửu 2021 và những tháng ngày còn lại.

Nhớ nhiều,

Uyên Thao.

[]

Dứt!

[]

Trần Thị Bông Giấy
(Bài kết thúc tại San Jose, đêm Giao Thừa xuân Tân Sửu, thứ Sáu Feb. 12, 2021
2:40 khuya).

[]